

18. 13
ту пъкъ подяемайки, отъ болки унесвесни
упадналии му духъ, съ хайдушките си песни.
Народе-Прометей, великия твой братъ,
въ кавказките гори предъ векове распнать,
е нямалъ радостъта да види споделени,
бедите си отъ тяхъ, и на гърди язвени
да сети техния врачовенъ, ведъръ лъхъ; —
наместо отзивъ благъ на тежкий му въздъхъ
те отъ вършините, възмогнати въ небето,
изпрашали орли да му ръвжътъ сърцето!
Н. нямалъ зарадъ тяхъ освенъ проклятъя той...
А вслушай се въ гласътъ изъ дебри и усой
що иди, — Българинъ, во песни най-отбрани,
възпява своите побратими-балкани!

Надмошний Люботрънъ, вироглавъ Ай-Гидикъ
и върлий Мусаллахъ — вий чийто горди ликъ
изстъпва въ небеса тъй дивенъ и омаенъ:
стоите вие тамъ подобно символъ таенъ,
поставенъ отъ Творца надъ земните тъми,
духътъ на гения да мами и томи
со смисъла си скритъ... Ахъ, негли сж вплътени
въ вазъ гордите мечти и мисли вдъхновенни,
сърцето българско които въ блянъ лелей! —

13. 15
Виждъ, какъ ги слънцето съ зари най-първи грей
и гали, сякаше и нему да е мило,
че се е туй сърце чакъ тамо възвисило
съ тяхъ!... Вейне утрень лъхъ, и мудния керванъ
бухлати облаци, по върхове на станъ
кондисалъ прязнощи, застыга се, наканенъ
за пътъ. Ей облакъ черъ, грижовенъ драгоманинъ
водачъ, издига се полека навъзбогъ
и сякаше оттамъ простори съ погледъ строгъ
измеря, тежкия керванъ докле се справи,
отдъ най-сгода е на пътъ да го управи; —
измери, кивна имъ и тръгна най-напредъ [[